

päwal, noh siis ta olli wäsiind ja uitas omma seftimeestega ühhest trahterist teise, kus nemmad siis pole õni õlle ja wina jures istufid, ehl mängifid. Sai ta wahhest ramatu kottu, kus sees wannemad tedda nomifid, siis piddas ta kilt ka nõuu, ennast parrandada, agga jubba mõnne päwa pärrast olli ta kõil head ettewõtmist unustanud, ja ellas jälle omma wanna pahha wiisi järrel.

Peetri esimeene ramat tulli just Pühapäwal lõuna ajal temma kätte, mil ta omma prudiga lubbanud tahtsima miina. Ni kaua kui tüdruk weel omma tööd lõpetas istus Willem mahha ja kirjutas wennale järreltulleva wastuse kirja:

Mo armas wend!

Ma arwan peaaegu, et sa olled liig waggaks ja pühaks jänud; ni wägger ja wagga on so ramat, et ma kui sedda luggesin, ennast arwasin kirrikus ollewad ja jutlust kuulwad. Sinna olled hea pois ja usud hea süddamega kõil, mis sulle rägitalse. Sa tahhad omma nore ea põlwes jo nagu wanna ellataat ellada. Minna mõtlen üena teist wiisi. Ni kaua, kui weel inimisel alles ellu-terwidade käes on, et ta siis weel wõi waggaks sada ja Jummalat palluda. Sepärrast on minnu püüdmine: röömsaste ellada ja tagga järrel õnjaste surra. Sinna, wend, peaksid näggema luidas meie murreta siin ellame ja kõil nisuggused mõtted, mis sinu peas on, õlle ja wina kasti sisse ärraupputame. Õlle mõistlik, Peter, parranda meelt ja jätta omma immesitud waggad mõtted mahha, ja otsi ommale nisamma lämna prati kui mul on — siis sa ellad nõnda, luidas õige mõistlik mees ommas nores põlwes peab ellama. Agga ennam põlle mul aega sulle kirjutada, sest mo Karolina jubba kutsub mind. Jummalaga armas wend, ja ärra olle rummal, waid mõistlik.

So wend

Willem.

Nüüd ta läks omna tüdrukuga liinast wälja ihte trahteri, kus teistega omna mennu ja lusti piddasid. Raua aega ollid kõil wägga röömsad, siis hakkasid tats riidlema, teised tullid appi, ja pea lendasid õlle klastid, tolid ja muud asjad ühhe toa nurgast teise ja joobnud mehhed pelsid üks teist werrifeks. Willem ei olnud mitte wiimne ses ammetis, waid üks esimeene hakkaja, kes hopa andis kõigile kes liggi tullid. Wandumised, oigamised, laste nutmine selle wahhel — se kõil olli weider kuulda. Wimaks tullid politsei soldatid ja wiisid kõiki, tedda kätte saiwad wangid. Willem pistis weel õigel ajal jooksu, ja ei teadnud ennam muud nõun, kui wõttis teisel hommikul jälle reisilotti selga, ja läks eddasi Strasburgi liina. Pärrast läks ta ka Pariisi liina, kuhhu ta mõnda aastat jäi.

Selle aja sees olli Peter siin ja seal mitmes liinas ellanud, Stokholmis ja Kopenhagenas mõnda kuud tööd teinud, ja pöras wimaks Wini liinast taggast omma koju, kus ta kuu aasta pärrast jälle wannemate ette astus, ja kus ta ka jubba Willemi ees leidis, kes paar päwa enne tedda olli tulnud, sepärrast, et wanna isja terwis wägga waeseks olli läinud.

Se olli üks armas lollu-jamine ni pitka aja pärrast, ja wanna isjagi hakkas rõnu pärrast ueste toibuma. Agga nüüd läks ta peagi arowalikuks, kui suur wahhe wendade wahhel olli. Peter tulli arwas, agga terwes ning puhtas rides taggast, Willem olli peneste ja uut modi mõda rides. Peter rälis arwa ja pijsut ennefesi ja sest, mis ta oskas ning teadis; Willem kiitles surist asjust, ja lubbas mõnnesuggust walmistada ja tehha; ei middagi olnud isfamaal ennam ta mele järrel; ommad naabrid nimmetas ta lolliks ning rummalaks, kes 50 aastat tarkuse, mõistuse ja tö põlest targemast inimestest taggast jänud. Agga Peetri tarkus, ellu wiis ja kõil ollemine se mõedus ommeti Willemi süddame